

Sygn. akt **V Ca 335/21**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Magdalena Daria Figura Protokolant: sekr. sądowy Urszula Kujawska
-----------------	---

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2022 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Stowarzyszenia (...) działającego na rzecz S. W. i A. W.

przeciwko(...) z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie

z dnia 19 października 2020 r., sygn. akt VI C 576/19

1. oddała apelację;
2. zasądza od pozwanego (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda Stowarzyszenia (...) kwotę 1800zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Transkrypcja wygłoszonego uzasadnienia do orzeczenia wydanego w dniu 22 lutego 2022 roku w sprawie V Ca 335/21

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie, a podniesione w niej zarzuty nie mogły skutkować zmianom bądź uchyleniem zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podziela i przyjmuje za własne zarówno dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne jak i prawną ocenę tych ustaleń wskazaną w pisemnych motywach skarżonego orzeczenia.

Sąd Okręgowy po pierwsze wskazuje, iż wobec niezaskarżenia wyroku w jakiegokolwiek części przez stronę powodową sąd odwoławczy nie mógł ingerować w podstawę prawną zastosowaną przez sąd orzekający w pierwszej instancji przy uwzględnieniu żądań pozwu gdyż mogłoby to skutkować stworzeniem dla skarżącego jeszcze bardziej niekorzystnej sytuacji niż ta powstała w konsekwencji wyeliminowania przez sąd z treści umowy jej abuzywnych klauzul i utrzymania umowy stron w mocy w pozostałym zakresie. Z tego powodu sąd odwoławczy w ogóle nie dokonywał jakiegokolwiek innej oceny skutków zamieszczenia w umowie kredytu klauzul, które zasadnie ocenione zostały, jako noszące cechy niedozwolone.

Odnosząc się do najdalej idącego zarzutu apelacji to jest zarzutu naruszenia artykułu 61 k.p.c., w związku z artykułem 62 paragraf 1 k.p.c., w związku z artykułem 7 i 8 k.p.c., w związku z artykułem 199 paragraf 1 punkt 3 k.p.c. należy wskazać, że zarzut ten jest bezzasadny. Zgodnie z artykułem 7 k.p.c. prokurator może żądać wszczęcia postępowania w każdej sprawie jak również wziąć udział w każdym toczącym się już postępowaniu, jeżeli według jego oceny wymaga tego ochrona praworządności praw obywateli lub interesu społecznego.

W sprawach niemajątkowych z zakresu prawa rodzinnego prokurator może wytaczać powództwa tylko w wypadkach wskazanych w ustawie natomiast zgodnie z artykułem 8 k.p.c. organizacje pozarządowe, których zadanie statutowe nie polega na prowadzeniu działalności gospodarczej mogą dla ochrony praw obywateli, a w wypadkach przewidzianych w ustawie, w wypadkach przewidzianych w ustawie wszcząć postępowanie oraz wziąć udział w toczącym się postępowaniu. Zgodnie natomiast z artykułem 62 paragraf 1 k.p.c. do organizacji pozarządowych wytaczających powództwa na rzecz osób fizycznych stosuje się odpowiednio przepisy o prokuratorze wytaczającym powództwo na rzecz oznaczonej osoby z wyjątkiem artykułu 58 zdanie drugie.

W ocenie Sądu Okręgowego rozpoznającego przedmiotową sprawę strona powodowa występująca w niniejszej sprawie wykazała, że spełnia wszystkie przesłanki pozwalające jej na udział w niniejszym postępowaniu. Jej cele statutowe to między innymi pomoc konsumentom skarżącym się na instytucje rynku finansowego i kapitałowego w tym banki, firmy ubezpieczeniowe, towarzystwa finansowe i inne paragraf 7 ustęp 1 statutu.

Sąd Okręgowy rozpoznający niniejszą sprawę podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione w postanowieniu z 9 czerwca 2020 roku sygnatura akt V ACz 325/20, które dotyczyło stowarzyszenia na rzecz ochrony praw konsumenta i obywatela (...) w K., czyli strony powodowej w niniejszej sprawie zgodnie, z którym legitymacja organizacji pozarządowej warunkowana jest in concreto treścią jej statutu. Organizacja jest, bowiem umocowana do działania, jeżeli przedmiot sprawy mieści się w obszarze jej działań statutowych, inaczej mówiąc do zadań statutowych organizacji musi należeć ochrona tego dobra, którego dotyczy sprawa, a w sytuacji określonej w artykule 61 paragraf 3 k.p.c. ochrona i reprezentowanie interesów przedsiębiorców natomiast nie stanowi warunku wytoczenia powództwa lub przystąpienia do toczącego się procesu ujęcie w statucie organizacji pozarządowej za pismo realizacji celów statutowych poprzez możliwość wytaczania powództwa.

W wymogu określenia owych celów nie można, bowiem utożsamiać z koniecznością wskazania wszystkich konkretnych sposobów ich osiągnięcia. Biorąc pod uwagę powyższe brak było podstaw do odrzucenia pozwu w niniejszej sprawie z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy uznał za bezzasadne zarzut apelacji dotyczący naruszenia artykułu 61 k.p.c., w związku z artykułem 62 paragraf 1 k.p.c., w związku z artykułem 7 i 8 k.p.c., w związku z artykułem 199 paragraf 1 punkt 3 k.p.c.

Równie bezzasadny okazał się drugi z zarzutów apelacji dotyczący naruszenia prawa procesowego to jest zarzut naruszenia artykułu 233 paragraf 1 k.p.c. Zgodnie z powszechnie przyjętym w doktrynie i orzecznictwie poglądem zarzut naruszenia artykułu 233 paragraf 1 k.p.c. jest uzasadniony wyłącznie wtedy, gdy sąd orzekający uchybił podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, a mianowicie regułom logicznego rozumowania lub zasadom doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów, wyrok Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2005 roku sygnatura akt III CK 314/05. Dla poprawnego sformułowania powyższego zarzutu niezbędne jest wskazanie przez skarżącego, w czym upatrują wadliwość dokonanej przez Sąd oceny konkretnego dowodu i jednocześnie wykazanie przez niego braku logiki przeprowadzonym przez sąd wnioskowaniu lub przeprowadzeniu, lub przeprowadzenia przez ten sąd nieprawidłowego postępowania dowodowego poprzez brak oceny wszystkich dowodów, wyrok Sądu Najwyższego z 15 kwietnia 2004, sygnatura akt IV CK 274/03.

Strona pozwana w niniejszej sprawie w ocenie Sądu Okręgowego nie wykazała, aby Sąd Rejonowy uchybił przy ustalaniu stanu faktycznego zasadom z artykułu 233 paragraf 1 k.p.c., w znacznej części wskazywanie, naruszenie tego przepisu przez pozwanego łączy się z zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego to jest wykładnia artykułu 385 prim k.c. i artykułu 385 ze znacznikiem 2 k.c. stąd też zostaną one omówione w dalszej części uzasadnienia.

W tym miejscu Sąd Okręgowy wskazuje jedynie na to, że w żaden sposób nie dostrzegł, aby ustalenia Sądu Rejonowego były wewnętrznie sprzeczne. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, że kwestionowane w pozwie klauzule umowne nie odwoływały się do ustalonego w sposób obiektywny kursu franka szwajcarskiego do obiektywnych wskaźników, na które żadna ze stron nie miała wpływu, lecz pozwalały w rzeczywistości pozwanemu kształtować ten kurs w sposób dowolny wedle swojej woli. Na mocy spornych postanowień bank mógł jedynie, mógł jednostronnie i arbitralnie, a przy tym w sposób wiążący modyfikować wskaźnik, według którego obliczana jest wysokość zobowiązania kredytodawcy, a tym samym mógł wpływać na wysokość zobowiązania kredytobiorcy i przez to na wysokość świadczeń kredytobiorcy. Jak słusznie podkreślił Sąd Rejonowy przyznanie sobie przez pozwanego prawa do jednostronnego regulowania wysokości rat kredytu indeksowanego kursem franka szwajcarskiego poprzez wyznaczanie w tabelach kursowych kursu kupna oraz sprzedaży franka szwajcarskiego oraz wysokości tak zwanego spreadu walutowego to jest różnicy między kursem sprzedaży i zakupu waluty obcej przy pozbawieniu konsumenta jakiegokolwiek wpływu na to bez wątpienia narusza jego interesy i jest sprzeczne z dobrymi obyczajami.

Dodatkowo Sąd Okręgowy wskazuje na to, że w jego ocenie Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie, prawidłowo ocenił przeprowadzone dowody i w żaden sposób nie uchybił zasadom określonym w artykuł 233 paragraf 1 k.p.c. Przechodząc do dalszych rozważań Sąd Okręgowy wskazuje, że kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miała ocena ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego przez pryzmat zawarty w artykuł 385 ze znaczkim 1 paragraf 1 k.c. przesłanek warunkujących uznanie wyżej wymienionych postanowień umowy kredytu.

Sąd Okręgowy wskazuje, że zgodnie z artykuł 385 ze znaczkim 1 paragraf 1 k.c. postanowienie umowy może być uznane za niedozwolone, gdy zostaną spełnione następujące warunki: umowa została zawarta z konsumentem, postanowienie umowy nie zostało uzgodnione indywidualnie, postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami rażąco naruszając jego interesy, jednoznacznie sformułowane postanowienie nie dotyczy głównych świadczeń stron. W ocenie Sądu Okręgowego wszystkie te przesłanki zostały spełnione w niniejszej sprawie, na co prawidłowo wskazał w uzasadnieniu Sąd Rejonowy.

Sąd Okręgowy w całości podziela rozważania Sądu Rejonowego odnoszące się do tego, że S. W. i A. W. należy uznać za konsumentów gdyż zawarli z pozwanym umowę kredytu w celu zaspokojenia swoich potrzeb mieszkaniowych, to jest zakupu mieszkania na rynku wtórnym oraz refinansowania poniesionych wydatków na cele mieszkaniowe.

Co do drugiej przesłanki, że postanowienie umowy nie zostało uzgodnione indywidualnie w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że postanowienia umowy nie były indywidualnie uzgodnione z S. W. i A. W.. Słusznie Sąd Rejonowy wskazał, że ciężar udowodnienia indywidualnych uzgodnień postanowień umownych spoczywa na tym, kto się na nie powołuje oraz że pozwany bank nie udowodnił powyższego. Z pewnością nie zasługuje na uwzględnienie powoływanie się w apelacji na fakt, że konsumenci podpisali oświadczenie o tym, że zostali zapoznani z kwestią ryzyka kursowego, które to oświadczenie było jednym z wielu dokumentów podpisanych w związku z udzieleniem kredytu. Samo podpisanie oświadczenia nie jest równoznaczne z faktycznym zapoznaniem konsumentów z ryzykiem kursowym. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy odebranie od konsumentów ogólnych oświadczeń o możliwości zmiany kursu, ryzyku kursowym nie może stanowić o indywidualnym uzgodnieniu postanowień paragrafu 7 ustęp 4 i 9 paragraf 2 regulaminu. Indywidualne uzgodnienia winny zapewniać konsumentom rzeczywisty, realny wpływ na ukształtowanie postanowień umownych, a w niniejszej sprawie tego nie było.

Odnosnie tego czy postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami rażąco naruszając jego interesy Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w wyroku z 27 lutego 2019 roku II CSK 19/18 oraz powołane tam orzecznictwo, z którego wynika, że postanowienie umowne jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, jeżeli kontrahent konsumenta traktującego w sposób sprawiedliwy słuszne i uwzględniające jego prawnie uzasadnione roszczenia nie mógłby racjonalnie spodziewać się, iż konsument ten przyjąłby takie postanowienie w drodze negocjacji indywidualnych. W celu ustalenia czy klauzula rażąco narusza interesy konsumenta należy wziąć pod uwagę przede wszystkim to czy pogorsza ona jego położenie prawne w stosunku do tego, które w braku odmiennej umowy wynikałoby z przepisów prawa w tym dyspozycyjnych. Rażąco naruszenie

interesów konsumenta oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję na niekorzyść konsumenta praw i obowiązków wynikających z umowy skutkujące niekorzystnym ukształtowaniem jego sytuacji ekonomicznej oraz jego nierzetelne traktowanie.

Dobre obyczaje wymagają, aby kryteria ustalania spreadu przez banki były w każdym przypadku jasno sprecyzowane w umowie z klientem, a w niniejszej sprawie nie miało to miejsca. Bank pozostawił sobie dowolność w zakresie ustalania kursu franka szwajcarskiego w swoich tabelach kursowych, a przez to kształtowanie wysokości zobowiązań klientów w tych, w tym powodów.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w wyroku z 29 października 2019 roku IV CSK 309/18 w którym Sąd Najwyższy uznał za abuzywne takie klauzule umowne na podstawie, których bank przyznał sobie prawo do jednostronnego regulowania wysokości rat kredytu waloryzowanego kursem franka szwajcarskiego, które to uprawnienie nie doznawało żadnych umownych ograniczeń w postaci skonkretyzowanych, obiektywnych kryteriów zmian stosowanych kursów walutowych. Sąd Najwyższy wskazał, że rozwiązanie to należy uznać za konsekwencje nierównomiernego rozkładu praw i obowiązków stron umowy kredytowej prowadzącą do naruszenia interesów konsumenta w tym przede wszystkim interesu ekonomicznego odpowiadającego wysokości poszczególnych rat kredytów, a istotne znaczenie należy także przypisać odpowiedzi na pytanie czy zawarta umowa wskazuje w sposób jednoznaczny poglądy i specyfikę mechanizmu przeliczania waluty tak by konsument mógł przewidzieć na podstawie transparentnych i zrozumiałych kryteriów wynikające dla niego z tego faktu konsekwencje ekonomiczne.

Prawidłowo Sąd Rejonowy przyjął, że klauzule indeksacyjne nie określają głównego świadczenia stron. Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym przedmiotową sprawę podziela dominujący w orzecznictwie nurt, że postanowienia zawierające uprawnienie banku do przeliczania sumy wykorzystanego przez kredytobiorcę kredytu do waluty obcej nie dotyczą głównych świadczeń stron w rozumieniu artykułu 385 ze znacznikiem 1 paragraf 1 Kodeksu cywilnego tak jak w wyrokach Sądu Najwyższego z 14 lipca 2017 roku II CSK 803/16 oraz z 29 października IV CSK 309/18. Uwzględniając powyższe należy stwierdzić, że umowa kredytu jest umową nazwaną do jej elementów konstrukcyjnych należy zobowiązanie banku do oddania kredytobiorcy określonej sumy pieniężnej natomiast kredytobiorca zobowiązuje się do zwrotu wykorzystanego kredytu oraz zapłatę odsetek kapitałowych. Klauzula indeksacyjna zawarta w umowie kredytu łączącej strony nie odnosi się bezpośrednio do elementów przedmiotowo istotnych tej umowy, lecz kształtuje jedynie dodatkowy mechanizm indeksacyjny wyżej wymieniony głównych świadczeń stron to jest sposób określenia rynkowej wartości wydanej i wykorzystanej sumy kredytów w złotych w relacji do waluty obcej. Podstawowym celem klauzuli indeksacyjnej jest, zatem ustalenie i utrzymanie wartości świadczeń w czasie. Analogiczną funkcję pełnią odsetki. W literaturze przedmiotu wskazuje się w odsetki mogą wyrównać wierzycielowi spadek wartości pieniądza i dawać dochód, jaki wynikałby z przeciętnej lokaty lub inwestycji pieniężnej w okresie, w którym korzysta z pieniędzy. Nie budzi przy tym wątpliwości, że odsetki mają charakter świadczenia ubocznego. Uwzględniając, zatem cel klauzuli indeksacyjnej zawartej w umowie kredytu należy uznać, że nie ma ona charakteru świadczenia głównego.

Biorąc pod uwagę powyższe należało uznać za chybione zarzuty apelacji w zakresie naruszenia artykułu 385 ze znacznikiem 1 paragraf 1 k.c. oraz 385 ze znacznikiem 1 paragraf 1 k.c. w związku z artykułem 4 ustęp 2 Dyrektywę Rady 93/13 EWG z 5 kwietnia 1993 roku. Za chybione należało również uznać zarzut naruszenia artykułu 385 para..., ze znacznikiem 1 paragraf 2 k.c. oraz sz..., artykułu 65 paragraf 1 k.c. i artykułu 385 ze znacznikiem 1 k.c. Słuszną konsekwencją uznania za abuzywne klauzul waloryzacyjnych było ich wyeliminowanie przy jednoczesnym przyjęciu, że umowa kredytu w pozostałym zakresie obowiązuje i może być wykonywana. Ustalenie wysokości kwoty kredytu, która powinna zostać wypłacona kredytobiorcom jak również w wysokości comiesięcznych rat należnych kredytodawcy jest jak najbardziej możliwe. Jeśli nawet ekonomicznym skutkiem wyroku będzie uzyskanie przez kredytobiorców kredytu na warunkach korzystniejszych, co do niektórych parametrów od występujących na rynku to skutek ten nie jest spowodowany zamieszczeniem, to skutek ten jest spowodowany przepraszeniem, zamieszczeniem w umowie przez bank klauzul sprzecznych z prawem. Niedopuszczalne jest ignorowanie tej sprzeczności ze względu na interes proe..., ekonomicznych banków.

Sąd Rejonowy słusznie uznał, że w związku ze stwierdzeniem abuzywnego charakteru postanowień umownych dotyczących waloryzacji kredytu należy ustalić wysokość rat kredytu należnych pozwanemu od powodów w spornym okresie przy założeniu braku indeksacji kredytu kursem franka szwajcarskiego to jest w założeniu udzielenia i spłacania kredytów wyłącznie w złotym polskim, a więc w założeniu, że przez cały czas trwania umowy powodowie winni spłacać, kredytobiorcy powinni spłacać kredyt w złotych. Uznanie umowy kredytu w dalszym ciągu za obowiązującą, lecz wyrażoną w złotych polskich i oprocentowaną stawką LIBOR, choć nieopłacalne z punktu widzenia interesu ekonomicznego banku nie jest niemożliwe i nie sprzeciwia się w istocie stosunku prawnego.

Wylimitowanie z umowy klauzul indeksacyjnych stanowi następstwo zachowania poprzednika pozwanego banku, który narzucił konsumentom bezprawne postanowienia umowne. W tym zakresie należy przywołać stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w wyroku z 4 kwietnia 2019 roku III CSK 159/17, z 9 maja 2019 roku I CSK 242/18 oraz z 29 października 2019 roku IV CSK 309/18 w świetle, których kredyt zawierający klauzule waloryzacyjne należy traktować, jako kredyt złotowy oprocentowany według stawki LIBOR szczególnie biorąc pod uwagę fakt, że faktyczne zobowiązanie konsumenta zostało wyrażone w walucie polskiej.

Sąd Okręgowy wskazuje, że Sąd Rejonowy prawidłowo nie zastosował w niniejszej sprawie artykułu 385 paragraf 2 k.p.c. gdyż powyższe pozostawałoby w sprzeczności z ugruntowanym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który wskazał, że w przypadku stwierdzenia przez sąd krajowy nieważności nieuczciwego warunku umowy zawartej między przedsiębiorcą, a konsumentem sąd ten nie może uzupełnić tej umowy poprzez zmianę treści owego warunku. Tutaj Sąd wskazuje na wyroki z 14 czerwca 2012 roku i z 30 kwietnia 2014 roku oraz 26 marca 2019 roku i z 3 marca 2020 roku.

Słusznie także w ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy wskazał na orzeczenie TSUE z 3 października 2019 roku, które zostało wskazane, że celem artykułu 6 ustęp 1 Dyrektywy 93/13 nie jest unieważnienie wszystkich umów zawierających nieuczciwe warunki, lecz zastąpienie formalnej równowagi, jaką umowa ustanawia między prawami, obowiązkami stron umowy rzeczywistą równowagą pozwalającą na przywrócenie równości między nimi.

Według trybunału przywrócenie rzeczywistej równowagi polega na dalszym obowiązywaniu umowy o ile jest to możliwe, lecz bez zmian wynikających ze zniesienia nieuczciwych warunków. W orzeczeniu tym trybunał wykluczył jednocześnie możliwość wypełnienia luk w umowie spowodowanym usunięciem z niej nieuczciwych warunków wyłącznie na podstawie przepisów krajowych o charakterze ogólnym przewidujących, że skutki wyrażone w treści czynności prawnej są uzupełniane w szczególności przez skutki wynikające z zasad słuszności lub ustalonych w zwyczaju, które nie stanowią przepisów dyspozytywnych lub przepisów mających zastosowanie z zastrzeżeniem, że możliwość ta jest ograniczona do przypadków, gdy strony danej umowy wyrażą na to zgodę.

Dodatkowo możliwość uzupełnienia umowy ograniczona jest do przypadków, w których usunięcie nieuczciwego postanowienia umownego zobowiązywałoby Sąd do unieważnienia umowy, jako całości narażając tym samym konsumenta na szczególnie szkodliwe skutki tak, że ten ostatni zostałby tym ukarany, a w niniejszej sprawie słusznie w ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy przyjął, że nie zachodzą przesłanki do stwierdzenia nieważności umowy kredytu z 21 czerwca 2007 roku w całości gdyż po wylimitowaniu z umowy kredytowej abuzywnych klauzul może ona być w dalszym ciągu wykonywana, brak jest jedynie możliwości waloryzacji kwoty kredytu do waluty obcej.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy uznał zarzuty naruszenia artykułu 56 k.c. w związku z artykułem 358 paragraf 2 k.c., w związku z artykułem 69 ustęp 3 Prawo bankowe, w związku z artykułem 6 ustęp 1 Dyrektywy 93/13 za bezzasadne. Słusznie także Sąd Rejonowy wskazał, że podstawę żądań strony powodowej stanowi artykuł 410 paragraf 2 k.c., w związku z artykułem 405 k.c. Zgodnie z dominującym poglądem doktryny artykuł 385 ze znacznikiem 1 paragraf 1 k.c. przewiduje sankcję w bezskuteczności częściowej, która znajduje zastosowanie z mocy ustawy i działa powyższe skutkować musi uznaniem, iż S. W. i A. W. nie byli zobowiązani do uiszczenia rat według wskazanej przez bank wysokości, a co za tym idzie należy się im zwrot tej części spłaconego długu, którą świadczyli nienależnie gdyż nie byli do tego zobowiązani.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy uznał za bezzasadne zarzuty apelacji dotyczące naruszenia prawa materialnego to jest artykułu 405 w związku z 410 paragraf 2 k.c. Odnosnie natomiast zarzutu naruszenia artykułu 4 ustawy z 29 lipca 2011 roku, w związku z artykułem 69 ustęp 3 oraz artykułem 75b ustawy Prawa bankowego również ten zarzut w ocenie Sądu Okręgowego nie zasługiwał na uwzględnienie. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy aneks zawarty przez S. W. i A. W. z bankiem 4 lutego 2013 roku nie usunął skutków niedozwolonego charakteru zawartych w umowie postanowień dotyczących indeksacji kredytu.

Celem zawarcia aneksu było uzyskanie przez kredytobiorców korzystniejszych zasad spłaty zobowiązań i w konsekwencji płacenie niższych rat, a nie wygaszenie dotychczasowego zobowiązania.

Mając na uwadze powyższe wobec bezzasadności zarzutów apelacji podlegała ona oddaleniu w oparciu o artykuł 385 k.p.c.

O kosztach postępowania w instancji odwoławczej Sąd Okręgowy orzekł na podstawie artykułu 98 paragraf 1 k.p.c. w związku z paragrafem 2 punkt 4, w związku z paragrafem 10 ustęp 1 punkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu uwzględniającym zmiany wprowadzone rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 roku zmieniającym rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych.